

Друзі за листуванням (скорочено)

Оксана Луцевська

Оксана Луцевська

Друзі за листуванням

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 1. Танцюй! Танцюй!

Мама стояла з конвертом і казала дочці танцювати, адже прийшов лист. Ксеня взяла лист і метнулась до своєї кімнати. Лист був написаний англійською. Писав друг Ерік. Він був радий писати саме справжні листи, а не електронні. Хлопець розповідав про поїздку родиною до міста Шарлот, де жили дядько і тітка. Ерік показав їм марки з України (на листах, які писала Ксеня), а тітка спекла смачний пиріг з кислими яблуками, які так любить Ксеня. Ерікова команда виборола перемогу в бейсболі в цьому сезоні і поїде грати за національний кубок серед підлітків! Лолі очолювала команду підтримки. Дівчата танцювали під запальну українську музику, яку Ксеня подарувала Лолі на прощання. Пан Лео вигулює басета Туті. У пост скриптус Ерік писав, що зелені папужки, котрих вони з Ксенею упіймали влітку, дуже сумують за дівчиною. У конверті було два фото з океаном.

Ксеня зібралася до школи: зібгала в жмут русяве волосся, глянула на мить у дзеркало: рум'яні щічки, карі очка, лиш невисока та тонка, як билинка. От би підрости! Ксеня хотіла поділитися новиною з подружкою. Оленка, як і Ксеня, також серйозно займалась вивченням іноземних мов. Однак, на відміну від Ксені, ще ніколи не бувала за кордоном.

Батько відвозив Ксеню і маму до школи і на роботу. Батьки питали, про що писав Ерік. Але дівчина не хотіла говорити, бо це було особисте.

Розділ 2. Ворог № 1: хроніка боротьби

Ксеня не любила вчитися. Але її тітонька Віра, мамина сестра, викладала англійську мову в школі-інтернаті і вважалася однією з найповажніших викладачок у місті. З четвертого класу тітонька Віра розпочала свої дошкульні уроки з Ксенею. Тітка весь час говорила з дівчинкою англійською. Згодом така поведінка стала звичкою, а ще через два-три роки Ксеня ходила до неї на окремі заняття.

Щоліта до їхнього містечка приїздила група англійських вчителів, і вони організовували невеликий табір при церкві. Ксеня потрапила у табір, у групу найсильніших з англійської. Одного дня у таборі Ксеня зрозуміла, що клята англійська їй подобається. Дівчинку хвалили за вимову і за багатий запас слів. Чужа, страшна, незрозуміла мова, "жахливий ворог номер один", перестала бути страшною й

незрозумілою.

Восени Ксеню відправили до ліцею з поглибленим вивченням англійської мови. Але дівчина так сумувала за друзями, що перестала вчитися. Тоді тітонька Віра з мамою вирішили повернути Ксеню у стару школу, але дівчина мала ходити на заняття до тітки.

Одного разу у школі почали вибирати учнів для олімпіади з англійської. Ніхто не любив олімпіад, тому Ксеня шукала способи, як не поїхати. Але подруга Оленка сказала, що головний приз – поїздка до міжнародного дитячого табору в Північній Америці! Ксеня була приголомшена. Вона хотіла в табір, але сумнівалася в своїх силах.

Увечері Ксеня зателефонувала тітоньці Вірі, і вони вдвох обговорили детальний план підготовки до олімпіади.

На олімпіаді в області було безліч завдань: слова перекласти, на запитання відповісти, часові форми впізнати, твір написати ще й виступити зі спеціальною усною доповіддю на одну з раніше запропонованих тем. Ксеня, за порадою Віри Василівни, підготувала доповідь про сталі вислови англійської мови та їхній переклад українською. Вийшло добре. Та, повернувшись додому, дівчина не думала, що переможе.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 3. Новорічний подарунок

Одного разу батько приніс до кухні валізу і сказав, що новорічний подарунок прибув завчасно: дзвонила тітка Віра, бо Ксеня перемогла у олімпіаді. Ксеня зраділа і побігла телефонувати Оленці. Мама трохи хвилювалася, що влітку дитина одна поїде на край світу.

Розділ 4. Підготовка

Невдовзі Ксеня отримала пакунок з усіма документами. Їхати мала у Північну Америку. На перерві обговорювала поїздку з найкращими друзями: Оленкою, Геником і Васьком.

Майбутня мандрівка до Америки зробила Ксеню знаменитою на всю школу. Дівчина взялася за підготовку: у бібліотеці набрала книг про Америку, бо хотіла поцікавитися перед поїздкою, як там люди живуть.

Найбільше Ксені сподобалась ідея привезти з собою невеличкі подарунки, щось національне, українське. Ксеня з мамою купили чудернацькі глиняні півники, барвисті низки намиста, смішні, схожі на мишенят, дерев'яні свистки, рясно завітчані хустинки, білосніжні, вишиті гладдю рушники, пачку листівок з містами, селами, парками, полями, лісами, озерами України. Також Ксеня зробила власними руками солом'яних домовиків. Назвала їх "власиками" та "панасиками", а було їх біля десяти. Крім валізи, дівчина взяла великий спортивний наплічник, куди поставила словник, нотатник, ручку, книжку з улюбленими казками народів світу. Квитки були куплені. Вилітати планувалося двадцятого травня. Оцінки за чверть і за рік отримала раніше за всіх, здаючи контрольні заздалегідь. Залишилося тільки з друзями попрощатися.

Геник, Васько й Оленка зустрілися з Ксенею у піцерії. Ксеня пообіцяла не забувати друзів і привезти сувеніри.

Розділ 5. Неочікувана пригода наплічника

В аеропорту Ксеня відразу ж зустріла групу, з котрою летітиме до Нью-Йорка. Куратором виявилася Дарина Косар, струнка, симпатична, з довгим каштановим волоссям і синіми великими очима. Вона привітно усміхнулася Ксені.

Даринка (так Ксеня вирішила називати про себе куратора) мала славу однієї з найдосвідченіших супроводжуючих. Мандрівники мали летіти в Амстердам, а звідти – до Нью-Йорка. У Нью-Йорку їх зустріне група інтернаціональних досвідчених кураторів. А наступного дня діти познайомляться зі своїми керівниками та помандрують далі, до таборів, куди їх призначили. Виявилось, що Даринка і Ксеня разом поїдуть у Північну Кароліну.

За кілька хвилин до посадки всі перезнайомилися. Серед дітей була руденька, схожа на лисичку, Ліза з Черкас, смаглявий Іван Шульга з Білої Церкви, високий повненький хлопчик Толя і його сестра Тоня з Києва. Перед цими дітьми Ксеня зашарілася і лише сказала, що вона Ксеня Іваненко, з маленького містечка.

Ксені випало у літаку сісти з руденькою Лізою біля вікна. Ліза літала вже літаком, але їй було погано від польотів. Ксеня призналася, що летить вперше. Стюардеси почали розносити напої. Звідусіль лунали різні мови. Гуділо, мов у вулику. Ліза і Ксеня сиділи мовчки. Розмова між дівчатками чомусь не клеїлася: чи то Ксеня надто хвилювалася, чи Ліза погано себе почувала. Натомість Тоня, Толя й Іван, які сиділи через прохід, голосно вели дискусію, де краще: в Україні, Франції чи Америці.

Розділ 6. За мною!

Літак прилетів до Амстердама. Дарина перевірила квитки щасливої п'ятірки. Діти ж тим часом оглядалися довкола в аеропорту. Згодом мандрівники відправилися на величезний "Боїнг". Ксеня не хотіла сидіти з Лізою. На щастя, усі мали сидіти в одному ряду. Дарина сіла посередині, Ксеня занурилася в читання. Толя, Тоня, й Іван знову взялися за гучну дискусію, а Ліза, котра все ж сіла біля Ксені, гучно чмакала жуйкою.

Невдовзі подали обід. По обіді розморені й утомлені довгим перельотом діти поснули. А коли прокинулися, то вже наближалися до Нью-Йорка.

Розділ 7. Ласкаво просимо!

Забравши багаж, група дітей на чолі з Дариною попрямували до виходу, де на них уже чекали представники молодіжної спілки. Двоє молодих чоловіків Майкл та Лукаш. Хлопці повели дітей до виходу, посадили в автобус. Майк завів двигун і сказав розглядати вечірній Нью-Йорк. Дорогою діти бачили мости, річку Гудзон, хмарочоси, рекламу.

Ксеня не втрималась і запитала у старших, чому місто називають "великим яблуком". Лукаш пояснив: колись "великим яблуком" назвав місто один із журналістів спортивної газети, а ще, опісля, музиканти, що грають джаз говорили: "На дереві успіху багато яблук, але коли тобі вдалося полонити Нью-Йорк, то вважай, що вдалося зірвати найбільше з них".

Готель для мандрівників знаходився на Мангеттені, який вражав строкатістю розкішних крамниць. У готелі Тоня, Ксеня і Ліза поселилися в одному номері.

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Розділ 8. На розі П'ятої Авеню

У великій залі вітали учасників програми юнацького обміну. Діти були з різних країн. Усі роздавали пакунки із соковитим гамбургером та хрумкою картоплею.

По вечері головний представник програми говорив, що усі тут для того, щоб спілкуватися, зміцнювати характер, обмінюватися культурними і духовними цінностями.

Згодом почали грати гру, але десь зникли Тоня і Толя. За кілька хвилин Дарина, Лукаш, Ксеня, Ліза та Іван оглянули кімнати – близнюків не було. Усі розділилися: дівчатка з Дариною, а хлопці окремо, пішли різними боками П'ятої Авеню. Вони пробігали повз ресторанчики, кав'ярні, книжкові крамниці.

А Тоня з Толею стояли біля входу до Центрального Парку й фотографували білок. Коли Іван сказав, що зараз їх за втечу забере поліція, Тоня розплакалася, а Толя налякався. Дарина була розлючена. Усі повернулися в зал, чомно досиділи до закінчення вечора та нарешті отримали свої призначення до таборів: Іван та Ліза в супроводі Лукаша їхали до Флориди; Тоня з Толею – у Техас; а Ксеня з Дариною, як і планувалось, до Північної Кароліни.

Розділ 9. Другий день у країні

Зранку Ксеня і Дарина спішили до вокзалу, бо машина Лукаша поламалася.

Так само поспіхом, як і все цього дня, дівчата влетіли до вокзалу. Навколо чекали, прибували та від'їжджали автобуси.

Невдовзі дівчата таки досягли мети. Водій попередив, що у місті Норфолк буде зміна автобусів.

Повністю заспокоїтись вдалося тільки, коли автобус перетнув останні вулиці Нью-Йорка. Змінювалися краєвиди, Ксеня заснула. У Норфолку Ксеня купила ще листівок для Геніка, Васька та Оленки, батьків і тітки.

Вони сіли в інший автобус: чистий і прохолодний. Він майже не відрізнявся від попереднього. І знову рушили. Цього разу Ксеня дивилася у вікно: невеличкі різнокольорові будинки, охайно скошена трава, завітчані дерева. Точнісінько, як на листівках. Ксеня намагалася запам'ятати все, що бачила. Інколи навіть записувала в невеликий щоденник за порадою Дарини, яка вже шостий рік їхала за цим маршрутом.

Ксеня і Дарина вийшли у селищі Арапахое, де розташований їхній табір. Швидко за ними заїхала жінка Джейн. Ім'я Ксеня нагадало їй Ксену – принцесу-воїн. До табору їхали ще хвилин сорок. Навколо були поля з тютюном. Приїхали до табору "Далекоморський". Джейн везла їх асфальтованою доріжкою. Обабіч шляху стелилися м'які зелені галявини. Видно було невеликі озерця та ігрові майданчики. Нарешті з'явилися дерев'яні котеджі. А ще далі можна було розгледіти просторий міст, що вів

аж до середини річки. Табір був дівчачий, але поряд був табір для хлопчиків "Чайка".

Дарина і Ксеня пішли в дерев'яний дім.

Розділ 10. Новоприбульці

Дарина познайомила Ксеню з творчою організаційною командою: Рона (відповідала за басейн, ігрові майданчики та танцювальне поле), Доллі (відповідає за кінний спорт та гольф) і Ірена (психолог). А Сінді була куратором усього табору.

Ксеню познайомили з Лолі – білявою стрункою дівчинкою. Лолі була тонка й довга, як хитка лоза. Дівчина була родом з Ірландії, але понад п'ять років жила у США, вдруге була у таборі.

Коли дісталися будиночків, Лолі показала рукою на перший, край великої сосни. Тут Лолі і Ксеня мали жити. Лолі сказала, що біля сосни живе родина бурундучків. Усі будиночки називалися каютами або палубами. Дівчата пішли до їдальні, де присутні дівчатка (а їх було чимало) стрибали на лавках та гучно співали-кричали пісню. Так вони розважалися, підтримували дух табору.

Перед обідом усі молилися. Після обіду дівчатка знову вискочили на лавки і затупотіли, наспівуючи пісню про Шибайголову.

По вечері увесь загін зібрався в будинку-каюті. До них приєдналися вожаті. На щастя, Дарина була закріплена саме за загonom "Білокрилі", а тому Ксеня почувалася набагато впевненіше, маючи не тільки знайому, але й перекладачку при потребі.

Загін "Білокрилі" налічував шестеро дівчат і двоє вожатих. Окрім Лолі з Ірландії та Ксені з України, у їхньому загоні були дівчатка з Австралії, Південної Африки, Мексики та Греції. Всього ж у таборі десять загонів.

Лолі розповіла, що завтра в таборі вечірка, і приїдуть хлопці з "Чайки".

Розділ 11. Танцювальний майданчик відкритий!

Зазвичай, коли планувалася танцювальна вечірка, діти вечеряли не в їдальні. Їм розвозили піцу і напої в будиночки.

Дівчатка сиділи надворі, жували піцу та обговорювали, хто у що планує одягнутись. Вожата Софі говорила, що тому, хто найкраще танцюватиме, дадуть наклейку. Чим більше збереш наклейок за зміну, тим кращий подарунок можна отримати.

Нарешті над табором у гучномовці залунав голос Роні. Вона говорила, що танцювальний майданчик відкритий.

На танцювальному майданчику було багато хлопців. Помітно було, що багато хто вже відпочивав у цих таборах раніше (а може, у школі разом навчались?), бо знайомі бурхливо та голосно вітались, обіймалися та цілували одне одного в щічки. Ксені було дивно.

Лолі вже танцювала. А Ксеня розглядала натовп і мимоволі порівнювала своїх друзів та ровесників із цією різношерстою юрбою. Зненацька вона відчула на собі чийсь погляд. Озираючись, побачила худенького хлопчика – русяве волосся аж до плечей, на шиї пов'язаний шарфик. Хлопець привітався з Ксенею і сказав, що запросив би до танцю, але підвернув ногу. І показав милиці. Хлопця звали Ерік, і він любив малювати і грати у бейсбол. Лолі танцювала в підтримку його команди.

Якусь хвилину Ерік і Ксеня заворожено дивилися на Лолі, котра скакала вище за всіх, переверталася в сальто й сідала на шпагат. Потім Ерік запропонував Ксені пройти до пірсу.

Вони повільно йшли до пірсу, й Ерік натхненно розповідав про гру в бейсбол, про їхню чудову команду, про те, як він уже втретє виграє регіональні ігри й має золотий кубок. Ксеня дивувалася сама собі – ось вона, невпевнена та сором'язлива дівчинка з далекої країни, так швидко й легко познайомилася з цим хлопчиком на милицях.

Вони сіли на дерев'яні дошки й опустили ноги у воду.

Ерік розповів, що живе в місті Нью-Берн, за годину їзди від табору; родом він із Польщі: його дідусь та бабуся емігрували багато років тому.

Ксеня розказала, як потрапила до Америки, згадала про своє містечко, про школу, про батьків, про друзів. А ще цього вечора Ксеня побачила в озері літаючих риб і рахувала зірки.

Гудок сповіщав про закінчення танців. Ксеня з Еріком помалу пішли до автобусів, де галасливі діти прощалися один з одним. Ерік сказав Ксені, що скоро вони знов зустрінуться.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 12. Захоплення

Зранку біля їдальні підносили прапор, увечері згортали. Ксені випала нагода піднімати прапор, їй допомагав Роман – старший на палубі-крамниці.

На сніданок завжди подавали безліч наїдків: пластівці, молоко, яєчня, смажені ковбаски, грінки з корицею, невеликі деруни зі сметаною та різноманітні фрукти. Попереду був активний день: табір пропонував різноманітні види спорту, мистецтва та реалізації вільного часу в неповторні незабутні миті.

Ксеня і Лолі вже побували в Каюті Ремесел, де зробили дивні блискучі кульки. А цього ранку вони попрямували до поля для гольфу. Там їм не зовсім вдавалося, тому пішли до конюшні.

Інструктор Енна допомогла Ксені одягнути шолом, наколінники та спеціальні черевики. Лолі тим часом фотографувала Ксеню з усіх можливих дистанцій. А опісля дівчатка годували цукром руде поні.

Потім дівчата пішли до Природної Каюти. Там Ксеня побачила удава. Лолі знову несамовито клацала фотокамерою. Але Ксеня стояла спантеличено й кроку до удава не зробила.

Гудок сповістив про обід, що звично супроводжувався танцями та всілякими промовами. Далі настала тиха година або ж година спілкування в каюті. А опісля всі побігли до басейну, бо там виставили справжнісінькі водні гірки. Згодом Ксеня і Лолі пішли кататися на каное. Вони взяли по двосторонньому веслу. Вибрали двомісного човника із глибокими сидіннями. Каное дівча підхопили дві величезні черепахи Боггі і Боггі і гребли лапами, несучи каное майже на спині. Минулого року Лолі пригостила їх

бананом, тож вони катали дівчину все літо.

Накатавшись на каное, дівчатка пригостили їх мандарином і подалися до будиночка.

Розділ 13. Печера кажанів

Аби якось урізноманітнити дитяче дозвілля, керівництво запланувало подорож до печер. Виділили автобус, необхідні харчі та знавців території штату. Виїхали на світанку. Дорога передбачалася доволі тривала, але час промайнув на швидко.

Приїхали до природного заповідника "Печера кажанів". Екскурсоводи чекали на них на автобусній стоянці. Вони тримали компаси, підзорні труби, лічильники для виміру вологості. Кожній учасниці роздали по лупі, щоб розглянути комаху чи рослину. Група почала підійматися вгору по схилу. Йти було досить важко. Дісталися гірської річки. Там трохи перепочили та знову рушили.

Коли дійшли до входу в печери, усім видали захисні шоломи. Великі брили звисали, окреслюючи дивовижні фігури. Де-не-де вилискували водяні калюжі. Рудуваті стіни ніби стікали додолу. А над головою простягалася скелясте небо. І куди не глянь – кажани. Вони висіли непорушно, міцно тримаючись за кам'яні глиби й були незвичного жовтого кольору.

Екскурсія все спускалася й спускалася, час від часу повертаючи за чергову велику брилу. Вихід з печер нічим не відрізнявся від входу.

Дорогою назад час від часу пролітали великі метелики, на схилах зустрічалися цілі зграйки плямистих гірських ящірок. Побачили і рослин-м'ясоїдів: комаху, котра сіла на рослину, опинилась у відкритій пащі, що враз зімкнулася. Згодом побачили величезні дерева – каштанові дуби.

Розділ 14. Родинне вогнище

Якось після вечері вожаті Дарина та Софі організували "Родинне вогнище". Вони простелили величезне простирадло посеред кімнати, розмістили колом зручні подушечки замість крісел і принесли з їдальні чай та солодке. Вечір був присвячений ближчому знайомству одне з одним. Вожаті пропонували розказати щось про свою країну.

Першою почала Йорі з Південної Африки. Бабуся їй розповідала, що наш світ складається з трьох частин: лісу, підземного й підводного світів. Найкращий із них – підводний, яким править королева дощів Муджа-джі. У Кенії вірять, що світ створило божество на ім'я Нана-Булуку. Дівчинка дістала з валізи в'язку прикрас, зроблених із різних зерен та трав, і почала роздаровувати.

Каталіна розповідала про Мексику. Кожного квітня на мексиканських фермах збирають урожай кактусів. У Мексиці їдять кактуси, як капусту. Сорт "Нопал Гранде" має дуже приємний смак. Листки потрібно збирати молодими. Шматки кактуса треба вмокнути в яйце, муку й обсмажити на олії. Можна ще полити сальсою – перченим томатним соусом.

Ілона розповідала про Грецію. Колись там вірили у силу богів, в їхню красу та велич. На зміну богам прийшли дракони, феї, магія... І дівчина розповіла казку про

пана Лазаруса.

Коли надійшла черга Лолі, дівчинка встала й зняла з шиї невелику торбинку та дістала з неї маленькі ірландські амулети і роздала дівчатам.

Дівчинка Келі розповіла про коал. То зовсім не ведмедики, вони живуть на евкаліптах. Коала в перекладі означає "той, хто не п'є води", бо евкаліптові листки, котрими вони живляться, містять усі необхідні поживні речовини. А ще ці плюшеві тваринки сплять понад двадцять годин, і тому, що евкаліптове листя має на них сонливий вплив. Келі подарувала всім маленькі м'які іграшки – коал, які говорили.

Дарина й Ксеня одягнули українські віночки і заспівали: "В саду гуляла, квіти збирала". Ксеня роздарувала подругам своїх домовиків.

Вечір видався на славу. Ксеня взялася відразу ж усе записувати до свого щоденника. Ввечері Лолі сказала, що перевіряла свою електронну пошту, і Ерік передавав привіт Ксені.

Розділ 15. Скаути-невдахи, або аварійні ситуації

У Дарини виникла ідея заночувати на природі. Домовилися з керівництвом, зібрали намети, харчі та інші необхідні речі й рушили до будинку на дереві. Коли дійшли до місця ночівлі, сонце вже сідало, тому відразу ж взяли за вечерю – розвели вогнище й по черзі смажили сосиски. Доки їли, обговорювали плани на "Інтернаціональний день": ідей було безліч, тут і різні постановки, і номери... Попоївши, почали мостити намети. Дехто ночував у будиночку. Але вночі усіх почали кусати комарі. Дарина зібрала всіх вожатих і вирішено було повертатися до табору. О третій ночі скаути-невдахи рушили назад.

На ранок дівчатка покрилися червоними плямами, а найбільш нетерплячі бігли до медпункту, бо попереду на них чекала зустріч із табором-побратимом.

Наступного дня мав бути круїз, ті, котрі почувалися погано на кораблі, мали змогу поїхати до міста. Для них спеціально влаштували похід до кінотеатру. Ксеня хотіла побачити місто Нью-Берн, але Лолі тягнуло до хлопців.

Ксеня надворі побачила змію і налякалася. Змія була на шляху до корабля. Тож усі попрямували до пірсу, обходячи табір навкруг.

Капітан корабля чекав на дівчат. Згодом дівчата побачили хлопців, Ерік усміхався Ксені. Дівчинка не жаліла, що не поїхала в місто, бо серце вже тьохкало.

Кораблі пливли бік о бік, діти чекали на час виходу до омріяної галявини, де планувався пікнік.

Розділ 16. Найкращі друзі

Ерік перший зіскочив з корабля і, як справжній джентльмен, тепер подавав руку кожній дівчинці з табору "Далекоморський". Хлопець був уже без милиць.

Галявина була спеціально облаштована для відпочинку на природі: й ігрові майданчики, і сітки для гри в м'яч, і шезлонги для засмаги, і столи для обіду, і навіть гойдалки.

Лолі побігла, залишивши Еріка й Ксеню наодинці. Хлопець приніс пару біт і кільканадцять м'ячиків і заходився вчити грати Ксеню. Дівчинка кидала м'яча й була

беттером, що значить нападаючим, а Ерік відбивав, був пітчером, захисником. Дівчинка, на своє здивування, відбила м'яч з першого разу. Дівчинка запишалася сама собою, хоч і знала, що до справжньої гри ще далеко.

Згодом Ерік розгойдував Ксеню на гойдалці край ріки.

Невдовзі капітан дав клич до відпливу і діти розділилися, хто до якого корабля. "Ви, мов молодята!" – засміялася Лолі. "Ми – мов найкращі друзі!" – кинув їй у відповідь хлопчик.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 17. Спільна таємниця

Ксеня захворіла, бо багато плавала у басейні. Ішла підготовка до свята, її загін готував перший виступ – промову богів з Олімпу. Ілона запропонувала оголосити рухливий конкурс для хлопців, щоб визначити кращих атлетів. Переможця назвуть Зевсом.

План було розроблено: Каталіна мала грати роль богині Артеміді, Лолі – богиню Афіну Палладу, Йорі – Деметру, Ксеня – богиню Гестію. Ілона мала уособлювати богиню кохання Афродіту, а Келі – Гебу. І ось, коли роботи назбиралося по самі вуха, Ксеня захворіла.

Дарина ще до сніданку зводила дівчинку до медпункту, а потім залишила її саму відпочивати в каюті. Ксеня трохи полежала і сіла плести вінки. У вікні побачила оленя. Він ще трохи постояв, чмихнув носом і неспішно зник у лісовій гущі. Лолі прибігла і сказала, що написала Еріку про хворобу Ксені. І зараз він чекає на неї у альтанці.

Ерік розповів, що попросив дозволу у вожатого приїхати до Ксені, а ближче до вечері по нього приїдуть. Ксеня розповіла про оленя. Ерік сказав, що недалеко є оленьча місцевість. Вони подалися туди. Ксеня робила фото. Все було майже як удома, але набагато більше. Дівчина запросила хлопця в Україну.

Ксеня захоплено розглядала галявину: добрячий десяток рогатих тварин скубали травичку, а навколо метушливо боролися ще не пророслими ріжками оленята. Ксеня клацнула камерою. Один із оленів підійняв голову. І почав повільно йти на дітей, які сховалися за кущами.

Увечері Ксеня зрозуміла, що вона й не помітила, як минув головний біль та перестало дерти в горлі.

Розділ 18. День Кавуна!

У "Інтернаціональний день" після сніданку дівчата почали збиратися: крутити волосся, заплітати кіски. Кожна дівчинка мала бути богинею.

Коли гудок сповістив про початок свята, загони попрямували до сцени, де вже зібрався натовп вожатих та гостей табору "Чайка". Хлопчики теж були в різноманітних костюмах: Робін Гуд та його команда, лицарі Круглого Столу.

У Ксені настрій був піднесений, але й помітно трусило від хвилювання. Це ж потрібно виступати на сцені перед сотнями очей! І серед глядачів – Ерік.

Свято розпочалося з підняття прапорів всіх країн, представлених того дня на майданчику. Першими виступали красуні-богині загону "Білокрилі".

Ерік брав участь у стрибках у мішку, але переміг улюбленець всіх дівчаток, Рей. Ілона вітала Рея, даруючи йому вінок та медаль із почесним званням Зевса.

Ксеня теж подарувала Еріку вінок.

Далі були різноманітні концертні виступи. Найбільше Ксені сподобався танець китаянок. Серед хлопчиків відзначилися прованські трубадури, котрі виголошували поетичні рядки, присвячені молодим панькам. А біля басейну вже чекала святкова вечерея. Завершував ряд наїдків стіл із порізаними кавунами. Раптом зазвучала запальна кубинська музика. Танцювали всі, хто вмів і не вмів, бо ритмічні мелодії кликали за собою. Згодом у небо злетіли величні салюти. На території табору ввімкнули ліхтарі, і вожаті почали збирати свої загони.

Ерік прибіг і запросив Ксеню на родинний вікенд до свого додому, пообіцявши показати Атлантичний океан.

Розділ 19. Знайомство

Наступного дня Ксеня розказала Лолі про запрошення і запитала, як поводитись. Лолі читала їй книжку про етикет.

Суботнього ранку Ксеня одягла літню сукню, закинула наплічник і побігла на зустріч з батьками Еріка. Батько Еріка – вусатий пан Семі сказав, що у його найкращого товариша є сусід з України. Мама Еріка, Розі, запропонувала поїхати на сніданок до кафе на узбережжі, потім погуляти на пляжі, потім показати місто, а ще пізніше повечеряти вдома. До них мали ще приєднатися дядько Пітер та тітка Джоана.

Вони сіли у авто і поїхали в кафе. Пані Розі розповідала, як вони переїхали до Нью-Берна, як їм подобається клімат Північної Кароліни, як у Колорадо вони мерзли від постійних затяжних зим.

Усі стояли біля столиків надворі, а перед очима дівчинки відкрилася океанська велич. Сніданок був смачнющим, але Ксеню вабив океан. Їй хотілося швидше вибратися з-за столу і побігти до дужих хвиль.

Доріжка набережної була викладена з дерев'яних балок. Ерік захопив свої та Ксенині сандалі та підстрибував босоніж, насвистуючи веселу мелодію.

Пан Семі розповідав про їхній сад. Неподалік ішов чоловік у картатому картузику, а за ним, крок у крок, ступав вухатий пес – басет-хаунд. Ксеня не втрималася і запитала дозволу погладити собаку, якого звали Туті. Пана звали Лео.

Пані Розі тепло розпрощалася з господарем басета і всі побігли наввипередки до океану.

Дівчинка по кісточки зайшла у воду. Велика синьо-зелена хвиля вдарила щосили й щедро облила Ксеню – сукня стала геть мокрою, а сандалі попливли в океан. Вдарилася нова хвиля, і тепер Ерікові сандалі попрямували за дівчачими.

Вони ще посиділи край берега, дивуючись силі води, назбирали трохи океанських мушель і рушили до міста.

Розділ 20. Цікавинки

Тато Еріка розповідав про Нью-Берн, яке назване на честь столиці Швейцарії. Колись тут було багато швейцарців, але згодом вони поїхали, хоча дехто й залишився.

У трамваї для екскурсій Ерік сидів поряд із Ксенею й часом ледь-ледь торкався її руки. Ксеня, Ерік, пан Семі та пані Розі прогулялися сувенірними крамничками, де Ксеня отримала від пана Семі скриньку з мушель та засушених водоростей. А вже згодом пан Семі відвіз усіх додому на родинну вечерю.

Пан Пітер та пані Джоана вже чекали на них у дворі. Тітка встигла випекти капустяний пиріг за спеціальним українським рецептом, котрий віднайшла в кулінарній книзі народів світу.

Поки накривали стіл, Ерік показав Ксені свій сад. Ерік вів дівчинку стежкою, обсадженою пахучими квітами. Аж раптом він замовк, схопив якусь шматину, націлився та кинув її. Ксеня розгублено кліпала, не розуміючи, що відбувається. Він зловив зелених папужок. Вони були чийсь, бо мали номерки. Для папуг знайшлася клітка.

Посмакувавши пирога та лимонаду, діти взялися навчати папуг розмовляти. Дівчинка розпочала навчати папуг українських слів. Ерік сам, як той папуга, цілісінький вечір повторював кожне Ксенине слово.

Ксеня їхала назад до табору, вкотре мовчки споглядаючи вже звичні краєвиди. На серці було трішки мрячно: за тиждень літак понесе її назад до України. Їй дуже хотілося додому! Але ж Ерік!.. Вона буде за ним сумувати. Її щоки запашіли.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 21. От і все!

Дівчата вже розпочали пакувати валізи. У таборі витала атмосфера прощання. Бал свічок мав стати останнім спільним вечором для хлопчиків і дівчаток.

Якось після вечері Ксеня, під керівництвом Лолі, підписувала листівки з подякою батькам та родичам Еріка. Вона планувала передати їх Еріку під час останньої їхньої зустрічі. Аж раптом тричі пролунав протяжний гудок.

Йорі прибігла і сказала, що на табір іде ураган. Щойно дали штормове попередження. Директор покvapом розказала про план дій. Старші й сильніші мали допомагати носити до великих кают-сховищ човни, каное та рятувальні шлюпки. Молодші ж мали зачиняти всі вікна на спеціальні замки, прибирати розважальні споруди, замикати дерев'яні двері.

Люди рухалися по табору, мов метушливі комахи. Згодом діти з вожатими поховалися по каютах. І діти, і вожаті сиділи нерухомо, прислухаючись до кожного пориву вітру, до кожної дощової краплини.

Ксеня попросила Лолі передати листівки Ерікові, бо навіть адреси його не мала. Дівчата заснули під гучне гуркотіння за вікнами.

Уранці кухарі в дощовиках, по коліна мокрі, з повними черевиками води, принесли сніданок. Дівчатам виходити надвір забороняли. Дівчатка нудилися, сумували,

хвилювалися.

В обід місцевість так залило водою, що річка вийшла з берегів, а калюжі сягали колін. Але ураган відступив. По обіді усі прибирали територію табору.

Вкладаючи речі у валізу, Ксеня все переглядала мушлі з океану, світлини, зроблені в Еріка вдома. Дівчина хотіла з ним зустрітися. І раптом прибігла Лолі і сказала, що "Вечір свічок" все-таки буде.

Дівчатка пішли у їдальню. Ксеня підійшла до свого місця й сіла, оглядаючись. Раптом хтось затулив їй очі. Це був Ерік. Він подарував дівчині на згадку свою найулюбленішу річ – шарф. Ксеня віддала листівки. Вони сиділи поряд, їли шоколадний пиріг та зацукровані вишні й розмовляли про все на світі. Зі сцени співали якихось меланхолійних пісень, цитували мудрі вислови, читали вірші.

Згодом пані Сінді показувала слайди з фото за весь час зміни.

Вкінці дівчата заспівали пісню про Шибайголову. Дівчатка несли свічки в руках, проводжаючи хлопчиків до автобусів. Ерік несміливо підійшов до Ксені й обійняв її.

Розділ 22. Згідно з планом

Лолі, намагаючись триматися й не плакати, довго нашіптувала Ксені, щоб та не забула позаписувати всі пригоди. Але, коли подруга нарешті заскочила в авто, Лолі таки розревілася. Ксеня подарувала Лолі "Дикі танці".

Дівчата проводжали Ксеню з Дариною. Дорогою до Мангеттену біля Дарини і Ксені сиділи чоловіки, які говорили і не давали поспати.

Толя, Тоня, Іван та Ліза чекали на них. Вожата усміхалася, дивлячись на свою "щасливу п'ятірку". Виявилось, що Лізі врятувала Івана від крокодила. Ксеня дивилася на руденьку дівчинку й не вірила, що боягузка Ліза так змінилася за три тижні.

Діти востаннє дивилися на Нью-Йорк.

Цього разу вони потрапили в літак без пригод. І, зайнявши свої місця, розповідали, кому що вдалося скуштувати, що вивчити, що записати, що сфотографувати...

Коли змінювали літаки в Амстердамі, вдалося пробігтися невеличкими крамничками в аеропорту. Ліза, Тоня і Ксеня придбали мамам цибулини знаменитих голландських тюльпанів, а Толя та Іван купили по парі амулетів-черевиків.

Закутавшись у м'який літній шарф, Ксеня згадувала Еріка.

Вдома Ксеня кинулась до мами з татом.

Розділ 23. Друзі та листи

Ото гамір здійснювся, коли Ксеня повернулася до міста! Оленка, Васько та Геник перші прибігли її вітати. Роздавши подарунки, дівчинка довго розповідала про пережиті події. Дещо навіть із щоденника зачитувала. Діти сиділи вражені. Кожен слухав із мушлі звуки океану та милувався шкатулками.

А коли літо скінчилося й розпочалися уроки, у школі Ксеню невпинно зупиняли й розпитували – цікаво було всім.

Схожі дні знову звично нанизувались один на одного: школа, домашні завдання. Але Ксеня тішилася теплими листами від іноземних друзів, а особливо від Еріка.

І ось ввечері вона відписала Ерікові. Писала, що сумує, що чекає на нього літом і

приготує йому українські пироги та вареники. Раділа з успіхів у бейсболі. Писала, що багато читає, якось напише гарний список книжок про Україну. Передавала вітання родині. У пост скрипті дівчина написала підтримувати знання папужок з української мови і навчити їх говорити "Ерік їде до України!".

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.